

РЕШЕНИЕ

№ 3862

гр. София, 14.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 07.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **2254** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на „Напоителни системи“, против Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 10/05.02.2020 г., издаден от директора на Б. дирекция „И. район“ (БД ИБР), с който на основание чл. 195б, ал. 1 и 2 във вр. с чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 194, ал.2 от Закона за водите (ЗВ), във вр. чл. 166 от ДОПК е установено по основание и размер задължение на [фирма], представляващо дължима такса за водовземане по разрешително № 003531/16.02.2005 г., издадено от министър на ОСВ, продължавано с решения на същя орга и с валидност до със срок на валидност до 30.09.2020 г., за периода 01.01.2018 г. – 31.12.2018 г., в размер: главница: 35726,38 лв., ведно с дължимата лихва за периода на забава общо в размер на 3523,30 лв.

В жалбата са наведени доводи, че АУПДВ не съответства на предвидената от закона форма, издаден е при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и при неправилно приложение на материалния закон. Сочи се, че представител на дружеството не е присъствал по време на проверките от контролните органи на БДИБР и не е бил запознат с направените констатации, дори не ги е подписал, с което е било нарушено правото му на защита. Твърди нарушена процедура по чл. 194б от ЗВ, за извършения мониторинг от страна на административния орган. Иска се отмяна на АУПДВ, присъждане на разноски.

Ответникът – директор на Б. дирекция „И. район“ /БДИР/, чрез процесуален представител поддържа писмено становище за неоснователност на жалбата и искане

да бъде отхвърлена, като във връзка с представени извадки от извлечение от разплащателна сметка, прави искане за корекция на сумата по АУПДВ, предвид доброволно плащане на задължения по соченото разрешително за водоползване. Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема следното:

[фирма] е титуляр на разрешително за водоползване № 003531/16.02.2005 г., издадено от министър на ОСВ, със срок на валидност до 30.09.2020 г. с цел на водоползването: напояване, както и други съпътстващи реквизити. В разрешително е посочено количеството за водоползване в общ размер до 152 млн. куб.метра/годишно, която се разпределя между поделения на жалбоподателя. Определен е период на водоползването. Определен е начин на водозамерване, по който да се отчита ползваната вода. В разрешителното е посочено, че за правото на водоползване се заплащат такси в размер, определен в съответствие с чл. 2, ал. 1 и ал. 2 от Тарифа за таксите за правото на водоползване и/или разрешено ползване на воден обект“ (ПМС № 154/2000г.). Действието на разрешителното е до 30.10.2020 г.

С декларация по чл. 194б от Закона за водите от 18.01.2019 г. дружеството е декларирало, че за периода 01.01.2018 г.-31.12.2018 г. изетото количество вода /годишен воден обем/ е 42531400 куб.м., за което е дължима сума 55290,82 лв., като в декларацията е посочена единична цена на куб. м. 0,0013 лв.

На 06.12.2019 г. гл. експерт от Дирекция „Контрол“ при Б. дирекция „И. регион“ извършва проверка по документи на подадените от [фирма] декларации по чл. 194б от ЗВ, обективизирана в констативен протокол № Сл-495, за водоползването от язовир Жребчево, обл. С. и стопанисван от [фирма], съгласно разрешително за водоползване № 003531/16.02.2005 г. Установено е коректно подаване на данни за ползвано количество вода, за проверявания период. В КП е отбелязано, че количеството воден обем ползвано за периода е съответно на декларираното, но при завишена стойност на дължимата сума, като след корекция окончателно размера на дължимата сума е определен на 35726,38 лв.

С писмо изх. № ПО-02-1000/09.12.2019г., връчено на [фирма] на 12.12.2020 г., дружеството е поканено доброволно, в 7-дневен срок да заплати парично задължение /такса/ за водовземане по разрешително № разрешително за водоползване № 003531/16.02.2005 г., за периода 01.01.2018 г.-31.12.2018 г., в размер на 35726,38 лв. По делото не се твърди и не са ангажирани доказателства, че в 7-дневния срок, посочен в поканата за доброволно изпълнение, жалбоподателят е заплатил дължимата такса за водовземане от яз. Жребчево за 2018 г.

С писмо изх. № ПО-02-1000(1) от 08.01.2020 г., връчено на 10.01.2020 г., жалбоподателят е уведомен за започване на административно производство по издаване на АУПДВ.

Производството е приключило с постановяване на оспорвания АУПДВ № 10/05.02.2020 г.

Жалбата е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на съдебно оспорване акт и в законоустановения срок.

Разгледана по същество е неоснователна.

АУПДВ № 10/05.02.2020 г. е издаден от компетентен орган в кръга на правомощията му съгласно чл. 194б, ал. 4 и чл. 195б, ал. 1 от ЗВ.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на акта - посочен е издателят на акта; адресатът; сумата, която се дължи; периодът, за който е дължима, както и правното

основание, на което е изчислена. В съответствие с чл. 195б, ал. 2 от ЗВ са посочени и писмените доказателства, въз основа на които е съставен актът: разрешително за водовземане от повърхностен воден обект, констативен протокол от извършена проверка, покана до лицето за доброволно изпълнение и т.н. Изложени са фактическите и правните основания за издаването му. Детайлно са посочени фактите и обстоятелствата, обосновавали извод, че дружеството не е заплатило дължимите такси за водоползване за 2018 г. Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на органа. При издаването на акта са спазени специалните административнопроизводствени правила по ЗВ, като е съставен констативен протокол и на жалбоподателя е предоставена възможност за доброволно заплащане на задълженията, както и да противопостави възражения по започналото административно производство.

Неоснователни са бланкетните възражения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и липсата на мотиви. В АУПДВ са посочени достатъчно детайлни и разбираеми мотиви за неговото издаване. Жалбоподателят не твърди и не ангажира доказателства, че е извършил дължимите плащания на таксата за водовземане за процесния период изцяло. Нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Такива съществени нарушения на административнопроизводствените правила не се констатира в случая.

Оспореният АУПДВ е издаден в съответствие с приложимите материалноправни норми.

Съгласно чл. 194, ал. 1 от ЗВ за правото на използване на водите се заплащат различни такси, сред които и такса за водовземане от повърхностни води, какъвто е настоящият случай. Тази такса се определя на базата на отнетия обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в наредбата по чл. 117а (чл. 194, ал. 2 ЗВ). Според ал. 6 на чл. 194 от ЗВ размерът на таксите по ал. 1, т. 1-3, начинът и редът за тяхното изчисляване и заплащане се определя с тарифа на Министерския съвет. Според изричната норма на чл. 194а, ал. 1 от ЗВ отнетият при водовземането обем вода или обемът на отпадъчните води се измерва посредством отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства. Измервателните устройства са посочени в издаденото разрешение от 2005 г. и жалбоподателят е известен за начина на измерване на водния обем. Идентични са и разпоредбите на чл. 6, ал. 1 от Тарифата за таксите за водовземане от 2011 г. В случая измереното количество е по малко от това, което е заложено в разрешителното, което се установява от КП Сл-495/06.12.2019 г., че водния обем е коректно измерен и отчитан по месеци и съответства на декларираното от жалбоподателя.

С разпоредбата на чл. 194б от ЗВ (приложимата редакция ДВ, бр. 61/2010г.) е въведено задължение за титулярите на разрешителни, ежегодно към 31 януари на следващата година, да представят информация за изчисляване на дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на МОСВ. Образецът по ал. 1 съдържа данните съгласно тарифата по чл. 194, ал. 6, въз основа на които се изчислява таксата. По подадената декларация директорът на басейнова дирекция извършва проверка за съответствие на информацията с резултатите от собствения мониторинг, показанията на измервателните устройства и/или с резултатите от извършения през годината

контрол. Когато в декларацията се установят несъответствия с информацията по ал. 3, които засягат основата и размера на определената такса, директорът на басейновата дирекция издава акт за установяване на публично държавно вземане, с който се коригира декларацията (чл. 194б, ал. 4 от ЗВ, редакцията ДВ, бр.98/2018 г.).

В случая при извършена проверка по реда на чл. 194б, ал. 3 от ЗВ на данните в декларацията за отчетния период е установено съответствие между декларираното от жалбоподателя иззето количество вода /годишен воден обем/ и резултатите от собствения мониторинг; показанията на измервателните устройства, и резултатите от извършения през годината контрол. Количествата иззети води, посочени в оспорения акт, съответстват на посочените в декларацията на дружеството по чл. 194 б ЗВ за съответния период

Съдът кредитира като верни релевантните данни в съставения от длъжностни лица в кръга на службата им констативен протокол, отразяващ декларираното от титуляра добито годишно водно количество, в резултат на което е формиран правилния извод, че на основание чл. 3, ал. 1 от Тарифата издателят на АУПДВ е определил точно размера на публичното вземане. Същият е в корелация с отчетния обем вода и в зависимост от целта на използване на водата е изчислен по формулата по чл. 11, ал. 1 - $T = E \times W$, където: T е размерът на дължимата годишна такса - в лв.; E - единичният размер на таксата в зависимост от целта, за която ще бъде ползвана черпената вода, съгласно таблиците по чл. 12 - лв. /куб. м и W - за повърхностни и подземни води е размерът на ползвания годишен воден обем - куб. м. Това се потвърждава и приетото от съда заключение на СИЕ, констатациите по което са в съответствие с изводите на административния орган.

Задължението по декларацията, по която задълженото лице е определена дължимата такса, се внася в срок до 15 февруари на следващата календарна година – в случая, това задължение не е изпълнено до законово определената дата на 2019 г.

Както се посочи, в хода на настоящото производство жалбоподателят е покрил задължения по разрешително за водоползване в размер на 14000 лева, видно от представена извадка от сметка на ответника за периода 06.02.2020 – 28.02.2020 г., с което безспорно установява погасяване на част от задълженията, установени с оспорвания АУПДВ.

Така, към момента на оспорване на АУПДВ и по време на настоящото производство, задължението следва да се редуцира до размера на дължимото, след приспадане на доброволно платените суми по разрешително за водоползване № 003531/16.02.2005 г., със срок на действие до 30.09.2020 г., като в тежест на жалбоподателя остава да покрие задължение по публично вземане в размер на 21726,38 лева, без в тази сума да са включени лихви. Не е възможно да се измени АУПДВ, тъй като изпълнението по задължението е след издаването му.

Като краен извод съдът не намира жалбата за основателна. Безспорно е установен размера на задължението за периода 01.01.2018 г. – 31.12.2018 г. при неспоримите писмени доказателства. Не се спори, че в срок не е изпълнено това задължение, както и след получаване на поканата за доброволно изпълнение в посочения в нея срок и следващото издаване на АУПДВ. Съдът не констатира процесуални нарушения при издаването на акта.

С оглед всичко изложено, съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма на мотивиран писмен акт, при спазване на процесуалните правила и на материалноправните норми, поради което жалбата като

неоснователна следва да бъде отхвърлена

По изложените съображения оспореният АУПДВ е законосъобразен, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], против Акт за установяване на публично държавно вземане № 10/05.02.2020 г., издаден от директора на Б. дирекция „И. регион“.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: